

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment Oמעשה-story	מימרא-statement ■ קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof
מקרא-key:	

בבא מציעא-השוואל את הפרה		Talmud Navigator												
מלמרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קא	
שטף נהר זיתיו.													■	<
לא שנו אלא שנעקרו בגושיהן ולאחר שלש, אבל בתוך שלש - הכל של בעל הזיתים. דאמר ליה: אי את נטעת, בתוך שלש - מי היה אכלת?	עולא אמר ריש לקיש:												■	◇
ולימא ליה: אי אנא נטעי, לאחר שלש - הוה אכילנא ליה כוליה, השתא קאכלת פלגא בהדאן?													ז	◇
לא שנו אלא שנעקרו בגושיהן ובתוך שלש, אבל לאחר שלש - הכל לבעל הקרקע. דאמר ליה: אי אנא נטעי, לאחר שלש - מי לא הוה אכילנא - ליה כוליה?	אלא, כי אתא רבין אמר ריש לקיש:												■	◇
ולימא ליה: אי את נטעת - בתוך שלש - לא הוה אכלת, השתא קא אכלת פלגא בהדאן?													ז	◇
משום דאמר ליה: אי אנא נטעי - הוה קטיני וזרענא תחותיהו סילקא וירקא.													!	◇
אמר הלה זיתי אני נוטל - אין שומעין לו.	תנא:												■	◇
מאי טעמא?													^	
משום ישוב ארץ ישראל.	רבי יוחנן:												!	◇
כגון דא צריכא רבה.	רבי ירמיה:												■	
המקבל שדה אבותיו מן הנכרי - מעשר ונותן לו.	תנן תתם: רבי יהודה												■	◇
מאי שדה אבותיו - ארץ ישראל, ואמאי קרו לה שדה אבותיו - שדה אברהם יצחק ויעקב. וקסבר: אין קנין לנכרי בארץ ישראל להפקיע מיד מעשר. ומקבל כחוכר דמי, מה חוכר - בין עבד ובין לא עבד בעי עשורין ומיתן ליה, דכי פורע חובתו דמי, אף מקבל נמי כי פורע חובתו דמי - מעשר ונותן לו.	סברוה:												■	◇
אלא הא דתניא: רבי יהודה אומר: המקבל שדה אבותיו ממציק נכרי - מעשר ונותן לו.	רב כהנא לרב פפי ואמרי לה לרב זבדי:												ז	◇
מאי איריא מציק? אפילו אין מציק נמי?													ז	
אלא: לעולם יש קנין לנכרי בארץ ישראל להפקיע מיד מעשר, ומקבל לאו כחוכר דמי, ומאי שדה אבותיו - שדה אבותיו מש. ולדידיה הוא דקנסוה רבנן, דאידי דחביבא עליה - טפי ואזיל מקבל לה. אבל איניש דעלמא - לא.													■	◇
ולדידיה מאי טעמא קנסוה רבנן?													^	
כדי שתהא ברה בידו.	רבי יוחנן:												!	◇
כגון דא צריכא רבה.	רבי ירמיה:												■	
היורד לתוך שדה חבירו ונטעה שלא ברשות, אמר רב: שמין לו, וידו על התחתונה.	איתמר: [רב]												■	◇
אומדין כמה אדם רוצה ליתן בשדה זו לנוטעה.	שמואל:												■	◇
ולא פליגי כאן - בשדה העשויה ליטע, כאן - בשדה שאינה עשויה ליטע.	רב פפא:												■	◇
והא דרב לאו בפירושו איתמר, אלא מכללא איתמר.													■	
דההוא דאתא לקמיה דרב													o	■
זיל שום ליה	אמר ליה: [רב]												■	■
אמר ליה: לא בעינא.													o	■
זיל שום ליה, וידו על התחתונה.	אמר ליה: [רב]												■	■
אמר ליה: לא בעינא.													o	■
לסוף חזייה דגדרה וקא מנטר לה.													o	■
גלית אדעתך דניחא לך - זיל שום ליה, וידו על העליונה.	אמר ליה: [רב]												■	■

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:	מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
--	---

בבא מציעא-השואל את הפרה		Talmud Navigator										
מלמרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
היורד לתוך חורבתו של חבירו ובנאה שלא ברשותו, ואמר לו: עצי ואבני אני נוטל, רב נחמן אמר: שומעין לו	איתמר: [רב נחמן]									◆	■	◇
אין שומעין לו.	רב ששת:									◆	■	◇
בית שמאי אומרים: שומעין לו	מיתבי, רבן שמעון בן גמליאל: בית שמאי:									◆	■	◇
אין שומעין לו.	בית הלל:									◆	■	◇
לימא רב נחמן דאמר כבית שמאי?											ז	
הוא דאמר כי האי תנא											!	
שומעין לו, דברי רבי שמעון בן אלעזר.	דתניא: [רבי שמעון בן אלעזר]										!	◇
שומעין לו	רבן שמעון בן גמליאל: בית שמאי:									◆	■	◇
אין שומעין לו.	בית הלל:									◆	■	◇
מאי הוי עלה?											^	
בבית שומעין לו, בשדה - אין שומעין לו.	רבי יעקב אמר רבי יוחנן:										!	◇
בשדה מאי טעמא - משום ישוב ארץ ישראל.											■	◇
משום כחשא דארעא.	איכא דאמרי:										■	◇
מאי בינייהו?											ז	
איכא בינייהו חוצה לארץ.											!	◇
המשכיר בית לחבירו בימות הגשמים - אינו יכול להוציא מן החג ועד הפסח. בימות החמה - שלשים יום.												■
ובכרכים, אחד ימות החמה ואחד ימות הגשמים - שנים עשר חדש.												■
ובחנויות, אחד עיירות ואחד כרכים - שנים עשר חדש.												■
חנות של נחתומים ושל צבעים - שלש שנים.	רבן שמעון בן גמליאל:											■
מאי שנא ימות הגשמים - דכי אגר איניש ביתא בימות הגשמים אגר לכולהו ימות הגשמים, ימות החמה נמי, דכי אגר איניש ביתא - לכולהו ימות החמה אגר												ז
אלא, בימות הגשמים היינו טעמא - דלא שכיח ביתא למיגר.												!
בכרכים, אחד ימות החמה ואחד ימות הגשמים שנים, עשר חדש.	אימא סיפא:										ז	◇
ואילו מלו ליה יומי שכירות בימות הגשמים - מפיק ליה, ואמאי? הא לא שכיח ביתא למיגר											ז	
להודיע קתני. והכי קאמר: המשכיר בית לחבירו סתם - אין יכול להוציא בימות הגשמים מהג ועד הפסח אלא אם כן הודיעו שלשים יום מעיקרא.	רב יהודה:										!	◇
כשאמרו שלשים וכשאמרו שנים עשר חדש - לא אמרו אלא להודיעו.	תניא נמי הכי:										■	
וכשם שמשכיר צריך להודיע - כך שוכר צריך להודיע. דאמר ליה: אי אודעתן - הוה טרחא ומותיבנא ביה איניש מעליא.											■	
אם נכנס יום אחד בימות הגשמים - אינו יכול להוציא מן החג עד הפסח.	רב אסי:											■
והא אנן שלשים יום קאמר											■	ז
הכי קאמר: אם נכנס יום אחד בימות הגשמים מהני שלשים יום - אינו יכול להוציא מן החג ועד הפסח.												■
ואם בא לרבות בדמיה - מרבה.	רב הונא:											■

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פסקה קודמת- O מעשה-story key-מקרא:	statement-מימרא † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
---	--

בבא מציעא-השואל את הפרה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
האי נקטיה בכוכסיה דלשבקיה לגלימא	אמר ליה רב נחמן:									‡		
לא צריכא, דאייקור בתי.										!	◇	
פשיטא, נפל ליה ביתא - אמר ליה: לא עדיפת מינאי.											■	◇
זכניה או אורתיה או יהביה במתנה - אמר ליה: לא עדיפת מגברא דאתית מיניה.											■	◇
כלליה לבריה, חזינן: אי הוה אפשר לאודועיה - איבעי ליה לאודועי, ואי לא - אמר ליה: לא עדיפת מינאי.											■	◇
ההוא גברא דזבן ארבא דחמרא, לא אשכח דוכתא לאותוכיה.											○	◇
אמר ליה לההיא איתתא: אית לך דוכתא לאוגרי?											○	
אמרה ליה: לא.											○	
אזל קדשה, יהבה ליה דוכתא לעייליה. אזל לביתה, כתב לה גיטא, שדר לה.											○	◇
אזלא איהי, אגרא שקולאי מיניה וביה, אפיקתיה ואותביה בשבילא.											○	◇
כאשר עשה כן יעשה לו, גמולו ישוב בראשו	רב הונא בריה דרב יהושע:										■	◇
לא מיבעיא חצר דלא קיימא לאגרא, אלא אפילו חצר דקיימא לאגרא, אמרה ליה: לכולי עלמא - ניהא לי לאוגורי ולך לא ניהא לי, דדמית עלי כי אריא ארבא.											■	
של נחתומים ושל צבעין שלש שנים.	רבן שמעון בן גמליאל:										■	<
מפני שהקיפן מרובה.	תנא:										■	◇
המשכיר בית לחבירו, המשכיר חייב בדלת, בנגר ובמנעול, ובכל דבר שמעשה אומן. אבל דבר שאינו מעשה אומן - השוכר עושהו.											■	מ
הזבל של בעל הבית, ואין לשוכר אלא היוצא מן התנור ומן הכירים בלבד.											■	
המשכיר בית לחבירו - משכיר חייב להעמיד לו דלתות, לפתוח לו הלונות, להזק לו תקרה, לסמוך לו קורה. ושוכר חייב לעשות לו סולם, לעשות לו מעקה, לעשות לו מרזב, ולהטיח את גגו.	תנו רבנן:										■	ג
מזוזה על מי?	בעו מיניה מרב ששת:										^	
מזוזה?											‡	
מזוזה חובת הדר היא	האמר רב מרשיא:										‡	
אלא מקום מזוזה על מי?											^	◇
דבר שאין מעשה אומן - השוכר עושהו	אמר להו רב ששת: תניתיה:										■	!
והאי נמי לאו מעשה אומן הוא, אפשר הוא בגובתא דקניא.											!	◇